

berettiget fra den Side, som det ærede Medlem tilhører. Thi hvilket var det Grundlag, hvorpaa der blev arbejdet og arbejdet forgæves i 4 Aar? Det var en samlet Revision af de indirekte og de direkte Skatter; det var dette samlede Bundt, som forelaa til Behandling. Og ingen andre end det ærede Medlems Venner have Ansaret for, at dette Arbejde blev spildt for de sidste 3 Aars Vedkommende. Thi dersom de aabent havde erklæret, hvad der først kom frem i det 4de Aar, at den ene af Skattelovene vilde man ikke have noget med at bestille, saa havde selvfølgelig Forretningen dermed været forbi. Der havde været sparet et umaadeligt Arbejde, naar de havde bekendt aabent fra først af: Denne Lov ville vi ikke give vort Samtykke til. Derved havde man sparet en Masse Tid og Arbejde, og man havde ogsaa sparet at trykke hinanden frem og tilbage for at gøre Indrømmelser, med andre Ord sparet hinanden for mere eller mindre at fravige sine oprindelige Standpunkter gennem den fortsatte Behandling. Naar det altsaa skyldes det ærede Medlem og hans Venner, at dette Grundlag, hvorpaa der har været arbejdet i 4 Aar, er bristet, kastet hen, saa er det ærede Medlem ikke berettiget til at sige, at det her foreliggende Forslag viger bort fra det gamle Grundlag. Det, som det ærede Medlem behager at kalde det gamle Grundlag, er et løsrevet Stykke af det samlede hele, som tidligere forelaa, og med et Plus til, om hvilket jeg ikke tror, det ærede Medlem skal driste sig til at sige, at det har gjort det løsrevne Stykke mere antageligt for dette Ting, end det var før. Man vil maaske indvende, at dette ny Stykke er ikke ved nogen Afstemning i det andet Ting eller paa lignende Maade knyttet sammen med de andre. Jeg tror det ikke, jeg ved det ikke, men hvad jeg ved, er, at det almindelige Indtryk, man har faaet af Forhandlingerne i det andet Ting, er det, at disse 4 Love, der ere sendte her op, ere et samlet Bundt Skattelove. Stumpen af Skattelovene staar altsaa her i Forbindelse med noget helt nyt, som aldrig har været fremme før, og som jeg altsaa var berettiget til at betragte ogsaa som et nyt Grundlag for de nuværende Forhandlinger. Naar man skyder et saadant nyt Grundlag frem, som ikke staar i nogen som helst Forbindelse med, hvad der tidligere har været behandlet, saa synes jeg, at det klæder ilde at minde Regeringen om, at den har vanskeliggjort Sagen ved at byde et nyt Grundlag frem. Men selv om saa var, selv om man i disse

foregaaende Samlinger kun havde behandlet Indkomst- og Uddelingslovene, selv om det var det hele, saa vil jeg gentage, hvad jeg allerede en Gang har bemærket, at netop da de vare strandede — og ikke blot strandede paa, at der blev nægtet den fjerde Lov videre Fremme, men ogsaa strandede paa de store Uoverensstemmelser der var mellem de to Tings Vedtagelse af Indkomstskatteloven osv. — kan man ikke med nogen Føje bebrejde Regeringen, at den har ment, at det vilde være lettere at komme til en Overensstemmelse om det, som vi alle ønske maatte blive vedtaget paa et nyt Grundlag, et andet end det, som det havde vist sig gennem 4 Aar, at man ikke kunde komme videre med. — Dersom man saa endda havde budt dette løsrevne Stykke fra det samlede Hele, der havde været Genstand for Forhandling, i en mere tiltalende, mere imødekommende Form fra det ærede Tings Side, kunde der være nogen Føje til at sige, at vi ogsaa skulle være imødekommende. Men det er ikke Tilfældet, det er kommet herop i en forandret Skikkelse, om hvilken ingen kunde bilde sig ind, hverken i Rigsdagen eller uden for den, at den skulde være mere tiltalende end dets tidligere Skikkelse. Kvantiteterne ere forøgede af Skatten, selve Skatten er fremme i en Skikkelse, som Landstinget gentagne Gange har erklæret ikke at kunne gaa med til. At der skulde være noget imødekommende i den Form, tror jeg ikke en Gang, det ærede Medlem vil fastholde.

Jeg kunde endnu ønske at gøre en lille Bemærkning om Toldrevisionsspørgsmaalet. Naar jeg før sagde, at det var skudt ud, og at vi nu kun havde de direkte Skattelove liggende for os, erkender jeg fuldt ud, at en Toldrevision ikke havde haft ret megen Mulighed for at trænge igennem nu, og at ethvert mislykket Forsøg paa at føre en Revision igennem kun skader Udsigten til virkelig at faa den. Men paa den anden Side erkender jeg, at Trangen til at faa gjort noget og noget virksomt for at formindske Hartkornets Bebyrdelse baade til Stat og Kommune er stegen. Jeg maa derfor ikke forstaas saaledes, at Manglen af Forslag om en Toldrevision er nogen som helst Hindring for mig til at komme ind paa at vedtage de andre Love, det vil sige Skattelovene. Det er det ikke, og jeg vil endogsaa sige, at jeg i alt Fald nærer en vis Forventning om, at naar først Hartkornet har faaet de Lettelser, som det er rimeligt at give det, vil Hartkornet meget snart komme under